

— obciążenie Gascogne Sack Deutschland GmbH i Groupe Gascogne S.A. kosztami poniesionymi przez TSUE w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania strona wnosząca odwołanie przywołuje dwa zarzuty oparte, po pierwsze, na nieposzanowaniu zasad dotyczących reprezentacji Unii przed jej sądami, a po drugie, na naruszeniu obowiązku uzasadnienia przez Sąd.

W ramach zarzutu pierwszego, opartego na nieposzanowaniu zasad dotyczących reprezentacji Unii przed jej sądami TSUE zauważa, że w braku wyraźnego przepisu szczegółowo regulującego reprezentację Unii przed jej sądami w ramach skarg wniesionych na podstawie art. 268 TFUE, zasady dotyczące takiej reprezentacji należy wywodzić z zasad ogólnych regulujących wykonywanie funkcji sądowniczej, w szczególności zasady prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, a także zasad niezależności i bezstronności sędziowskiej.

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że w braku szczegółowego ustosunkowania się do argumentacji przedstawionej przed Sądem, opartej na znaczeniu wyroków C-40/12 P, *Gascogne Sack/Komisja* ⁽¹⁾ i C-58/12 P, *Groupe Gascogne/Komisja* ⁽²⁾, zaskarżone postanowienie narusza obowiązek uzasadnienia.

⁽¹⁾ EU:C:2013:768

⁽²⁾ EU:C:2013:770

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-126/15)

(2015/C 155/18)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braga da Cruz i F. Tomat, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że obejmując paczki papierosów, które już zostały opodatkowane i dopuszczone do konsumpcji w danym roku, zakazem wprowadzenia do obrotu i publicznej sprzedaży po upływie okresu – zbyt krótkiego – określonego w art. 27 rozporządzenia nr 1295/2007 ministerstwa finansów i administracji publicznej, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 7 i 9 akapit pierwszy oraz art. 39 ust. 3 dyrektywy 2008/118/WE ⁽¹⁾ w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego oraz naruszyła zasadę proporcjonalności.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Artykuły 7 i 9 dyrektywy 2008/118/WE i zasada proporcjonalności

— Z art. 7 dyrektywy 2008/118/WE (zwanej dalej „dyrektywą”) wynika, że podatek akcyzowy od wyrobów tytoniowych staje się wymagalny w momencie dopuszczenia do konsumpcji, według obowiązującej wówczas stawki. Artykuł 9 dyrektywy stanowi, że stosuje się warunki wymagalności i stawki podatku akcyzowego obowiązujące w dniu, w którym podatek akcyzowy staje się wymagalny. Po dopuszczeniu do konsumpcji danych wyrobów regulacje podatkowe UE nie zawierają żadnych przepisów nadających państwom członkowskim prawo nakładania na te wyroby, uwzględniając moment dopuszczenia do konsumpcji, dodatkowego podatku akcyzowego w stosunku do już należnego lub ograniczania ich dystrybucji ze względów podatkowych.

- W Portugalii, zgodnie z rozporządzeniem nr 1295/2007 ministerstwa finansów i administracji publicznej (zwanym dalej „rozporządzeniem”), paczki papierosów posiadające przyklejoną banderolę z danego roku gospodarczego mogą być wprowadzane do obrotu i sprzedawane jedynie do końca trzeciego miesiąca roku następującego po tym wskazanym na banderoli, czyli po roku dopuszczenia do konsumpcji. Przejściowo, zgodnie z przepisami rozporządzenia, ustanowiono, że termin do sprzedaży upływa z końcem maja 2008 r. dla paczek papierosów opatrzonych banderolą z 2007 r. i z końcem kwietnia 2009 r. dla wyrobów z banderolą z 2008 r.
- W tym względzie Komisja stwierdza, że portugalskie przepisy naruszają art. 7 i 9 akapit pierwszy dyrektywy, choć nie wyklucza możliwości, że przepisy te są uzasadnione względami interesu publicznego.
- Jednak Komisja utrzymuje, że uzasadnienie tych przepisów podnoszone przez Portugalię w uprzednim postępowaniu administracyjnym (zapobieganie oszustwom podatkowym i unikaniu opodatkowania, ochrona zdrowia publicznego, zwalczanie nielegalnego handlu wyrobami tytoniowymi i zapewnienie wpływów z podatków) nie jest dopuszczalne, gdyż stanowi naruszenie zasady proporcjonalności.

2. Artykuł 39 ust. 3 dyrektywy 2008/118/WE i zasada proporcjonalności

- Artykuł 39 ust. 3 dyrektywy stanowi, że państwa członkowskie zapewniają, aby oznaczenia podatkowe nie stanowiły przeszkód dla swobodnego przemieszczania wyrobów akcyzowych. Zakaz zawarty w rozporządzeniu stwarza takie przeszkody, gdyż stanowi, że paczki papierosów z przyklejoną banderolą z danego roku gospodarczego mogą być sprzedawane i wprowadzane do obrotu tylko do końca trzeciego miesiąca roku następującego po tym wskazanym na banderoli. Obawa importerów, że nie uda im się pozbyć towaru, który nie może być sprzedawany, jeżeli ulegnie zmianie stawka akcyzy, może zniechęcać ich do normlanych zakupów, zwłaszcza z innych państw członkowskich, i w ten sposób mieć wpływ na handel w stopniu przekraczającym to, co niezbędne dla uniknięcia, na przykład, nadmiernego dopuszczenia do konsumpcji przed podniesieniem podatku akcyzowego.
- W związku z tym Komisja uważa, że zakaz sprzedaży i wprowadzania do obrotu wynikający z rozporządzenia stwarza przeszkody w swobodnym przemieszczaniu wyrobów w rozumieniu art. 39 ust. 3 dyrektywy i wykracza poza to, co niezbędne dla zapobieżenia uchylaniu się od opodatkowania, unikania opodatkowania lub nadużyciom. Jest więc on również niezgodny z art. 39 ust. 3 dyrektywy i narusza zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9, s. 12).

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2015 r. – Królestwo Hiszpanii/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-128/15)

(2015/C 155/19)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: L. Banciella Rodríguez-Miñón i A. Rubio González, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonego przepisu.
- Obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.